

Karczag Tibor (1931–2015)

Édesapja a Magas-Tátra vidékéről, Poprádfelkáról Trianon miatt költözött Nyíregyházára. Karczag Tibor már itt született 1931-ben. Édesapját 1944. november 2-án 3000 nyíregyházi férfival együtt az orosz

megszállók malenkij robotra elhurcolták. Öt év múlva, 1949-ben a család megdudta, hogy az édesapa a Szovjetunióban meghalt, a sírjának helyét azonban sosem tudták meg. Az édesanyja, a nővére és Tibor az édesapa elvesztése miatt jövedelem nélkül maradt. Ekkor nővére az iskola nappali tagozatán abbahagyta a tanulást és munkát vállalt. Ezzel életben tudta tartani a családot, sok éven át némileg tudta segíteni öccse középiskolai és az egyetemi tanulmányait.

Karczag Tibor a Műegyetem Villamosmérnöki Karára iratkozott be, de még a tanulmányai megkezdése előtt az állami adminisztráció áttette a Mezőgazdasági Mérnöki Karra. Innen négy diáktársa átment Sopronba az Erdőmérnöki Karra, és hozzájuk csatlakozva véletlenül neki is sikerült Sopronban tanulnia. Anyagi gondjai miatt éjjel zsákolts és anyagmozgatási munkát vállalt, de ezt sokáig nem bírta, ezért a menzán dolgozott. Ezért a munkáért naponta egyszer ebédet kapott. Ennyi volt a napi élelme. Ilyen kevés energiával tanult. A szegénységet és a koplalást alaposan megismerte. 1955. december 1-jén megkapta erdőmérnöki diplomáját.

Szakmai pályafutását az Észak-magyarországi Fűrészüzemeknél Felnémeten kezdte, majd Gyöngyösön, s azután Miskolcon a Ládi Fűrészüzemben dolgozott tervezőmérnökként (gőzkamrát, transzformátorokat és kábelkaput tervezett). Összesen hét évet töltött a fűrésziparban.

1962-ben a MÁV által meghirdetett mérnöki pályázaton indult, és a Miskolci MÁV Igazgatóság pályáépítő főmérnökeként én vettem fel, kiemelten erdész szolidaritásból. A MÁV Ómiskolci Pályafenntartási Főnökségén kezdte a vasúti munkát szakaszmérnökként, majd 1964-ben berendeltem az igazgatóságra. A Pályáépítési- és Fenntartási Osztá-

lyon vonalbiztos lett. Ezt követően számos szaktanfolyamon vett részt (szakaszmérnöki, balesetvizsgálati, vezetőképzési, szabványügyi, sínhegesztési) és ezekből a szakvizsgát is letette. A későbbi években ő lett az oktató, a gyakorlatvezető és a vizsgáztató. Lám, ennyi vizsga éppen elég lenne egy újabb diplomához.

60 éves korában, 1991-ben ment nyugdíjba, és Miskolc-Diósgyőrben élt családjával.

Példát mutatott abból, hogy az erdőmérnökök sokoldalú képzettségükkel más szakterületen is megállták a helyüket. A MÁV-nak a második világháború utáni évtizedekben összesen ötven erdőmérnöke volt a pályáépítési, és -fenntartási szakszolgálatnál. Többen főnökségi vezető főmérnökök, illetve igazgatósági osztályvezetők lettek.

Kitüntetései: Kiváló Dolgozó (a faiparnál és a MÁV-nál is), Kiváló Véraldó, Újítási Emlékérem, Honvédelmi Emlékérem és nyugdíjazásakor a MÁV Elnöke emlékéremmel tüntették ki kiváló szolgálataért.

2015. szeptember 8-án Sopronban a gépmántdiploma adományozását megélte, de betegsége miatt már azon nem vehetett részt. 2015 októberében halt meg és november 2-án Miskolcon temették el.

Hábel György

Németh Imre (1966–2015)

Mély megrendüléssel vettük tudomásul, hogy Németh Imre kerületvezető erdész munkatársunk – egy hónapig tartó súlyos betegségét követően – életének 50. évében elhunyt.

Sárvár városban született 1966. június 24-én. Erdésztechnikusi képesítést a soproni Roth Gyula Erdőgazdasági és Elsődleges Faipari Szakközépiskola Levelező Tagozata, Erdészeti Ágazatán szerzett 1985. június 25-én. Erdész pályafutását azonban már 1984-ben megkezdte a Nyugat-magyarországi Fagazdasági Kombinát Vasvári Erdészeti Főmérnökségén, gyakornokként.

Lelkiismeretes és precíz munkavégzésének köszönhető, hogy 1985 augusztusától

beosztott erdész munkakörben dolgozhatott tovább. Szakmai pályafutását rövid ideig megszakította a kötelező sorkatonai szolgálat. Leszerelését követően, 1987-től a munkahelyén termelésirányítóként tevékenykedett tovább. 1994. január 1-jétől kinevezték a Szombathelyi Erdészeti Részvénytársaság Jeli erdészkerületébe kerületvezető erdésznek. A kerületében végzett feladatok mellett, a rumi csemetekertben felmerülő tevékenységek szakmai felügyelőjeként kiváló munkát végzett, amellyel jelentős terhet vett le kollégái válláról. Csemetetermesztés során szerzett tapasztalatait önzetlenül megosztotta másokkal, a szakmai irigység fogalmát nem ismerte.

A szigorúan vett erdészeti munkák mellett 1989-től a Jeli Arborétum kertkezelőjének is megbízták, az ebből adódó feladatait is becsülettel ellátta. A gróf Ambrózy-Migazzi István hagyatékában folyó fejlesztések aktív részese lett, az ott végrehajtott munkák operatív irányítója volt. Az ő idejében jelentős beruházások valósultak meg: a kettes tó felújítása, a személygépkocsi- és buszparkoló kialakítása, az elektromos hálózat kiépítése, kiszolgáló létesítmények létesítése (büfé, szociális létesítmény, pénztár).

Felépült az Ambrózy-émlékház, megújult a sírkert, mozgáskorlátozott tanösvény létesült. Szakmai tudásával segítette, irányította a növényanyag-fejlesztéseket. Könnyed, barátságos személyiségével hozzájárult ahhoz, hogy számtalan csoport igényelte az ő vezetését, és ezáltal sok emberrel szeretett meg a Jeli Arborétumot.

Mindezek mellett lelkes és nagyon jó lő készségű vadász volt, aki nagy átéléssel adta át vadászélményeit. Nemcsak terítékre tudta hozni a vadat, hanem abból kiváló ételeket is készített. Főzőcsapatával a Szajkítavaknál rendezett főzőversenyeken sorra nagy sikereket aratott.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1985-óta volt elhivatott tagja. Számos helyi rendezvény megszervezésében vett részt, ahol jó kedélyű természetével emelte a rendezvény hangulatát. 2015-ben a Jeli Arborétumban rendezett Erdésznap Országos Találkozójának sikeres lebonyolításához is hozzájárult.

Az erdészkerületétől nem messze, Bejcgertyános községben élt, ahol 10 éve tisztelték a falu első embereként. Polgármesterként a nevéhez fűződik a bejcgertyánosi falukert kialakítása, a füstös konyha felújítása, valamint az orvosi rendelő akadálymentesítése. A képviselőtestülettel, polgármester társaival, kollégáival, a civil szervezetekkel mindig jó szándékú, emberséges kapcsolatra törekedett. Tevékenyen részt vett a falu kulturális és egyéb indíttatású rendezvényein.

A családjá tisztelte, szerette őt. Négy fiúgyermek édesapja, amire méltán volt büszke. Élete során rengeteg baráttra tett szert, mely bizonyítja önzetlen, vendégszerető és közvetlen természetét.

Az erdész kollégákkal az erdészhimnusz eléneklésével és a vadászkiáltás magasztos hangjával vettünk tőle örök búcsút 2015. „karcsony havának” 11. napján a bejcgertyánosi temetőben.

Tóth Péter

